

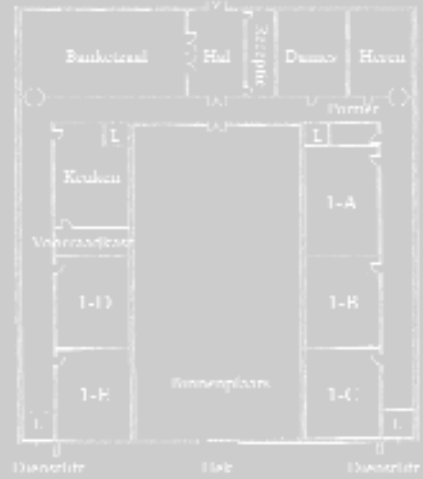
DEEL EEN:
WAAR DE SCHADUWEN
SAMENKOMEN

*How slow the shadow creeps; but when 'tis past
How fast the shadows fall. How fast! How fast!*
– Hilaire Belloc, *For a Sundial*

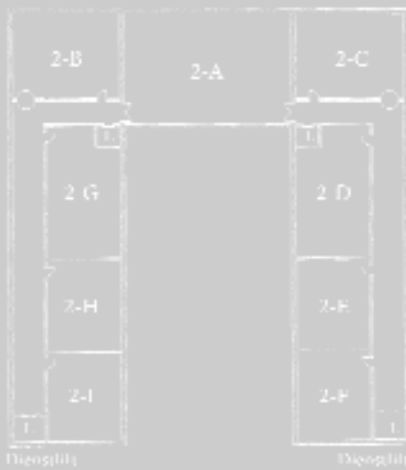
Kelder

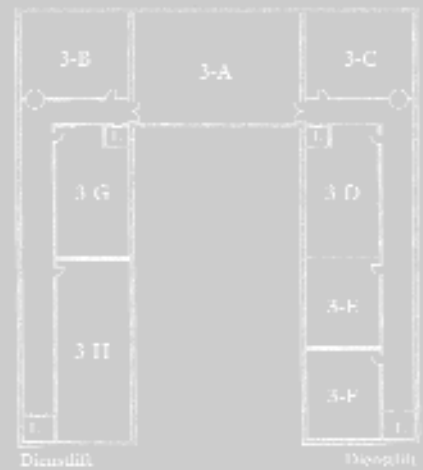
Begane grond

Eerste verdieping

Tweede verdieping

1

De noordlift

EARL BLANDON, EEN GEWEZEN AMERIKAANSE SENATOR, KWAM die donderdagnacht om kwart over twee thuis, verbitterd en beschonken, met een pas gezette tatoeage: een aanstootgevende frase van twee woorden, in blauwe blokletters op de kootjes van zijn rechtermiddelfinger gegraveerd. Eerder die avond was hij in een cocktailbar geweest en had hij zijn middelvinger opgestoken naar iemand die geen Engels sprak, een man die in de stad op bezoek was en uit een of ander derdewerldgat kwam, waar men de betekenis van dat beledigende gebaar blijkbaar niet kende, ondanks de talloze Hollywoodfilms waarin evenzoveel filmsterren dat gebaar hadden gemaakt. De onwetende buitenlander leek de opgestoken middelvinger te interpreteren als een vriendelijke groet, en hij had dan ook gereageerd door herhaaldelijk en glimlachend te knikken. Daar was Earl zo gefrustreerd van geraakt dat hij naar de eerste de beste tattooshop was gegaan, waar hij het advies van de naaldkunstenaar in de wind had geslagen en met zijn achtenvijftig jaar zijn eerste lichaamsdecoratie had laten zetten.

Toen Earl de hoofdingang van het exclusieve Pendleton betrad, werd hij in de hal begroet door de nachtportier, Norman Fixxer. Norman zat op een krukje achter de balie, met een opengeslagen boek voor zich, en leek met zijn grote, blauwe, glazige ogen en zijn geprononceerde gelaatstrekken op een buikspreekpop. Op merkwaardige wijze hield hij zijn hoofd schuin, als een marionet. In zijn zwarte maatpak en zijn smetteloos witte overhemd, met een zwart vlinderdasje en een zorgvuldig gearrangeerd wit pochetje, was Norman enigszins overdressed, zeker in vergelijking met zijn twee collega's, die op andere tijden de receptie bemanden.

Earl Bandon had iets tegen Norman. Hij vertrouwde hem niet.

De portier deed overdreven zijn best en was altijd veel te beleefd. Earl wantrouwde mensen die overdreven beleefd deden. Steevast bleek dan achteraf dat ze iets te verbergen hadden. Soms verzwegen ze dat ze van de FBI waren en deden ze zich voor als een lobbyist met een koffer vol geld, die veel respect voor de invloed van de senator had. Niet dat Earl dacht dat Norman Fixxer een undercoveragent was, maar de portier hield absoluut iets van zijn identiteit verborgen.

Nors reageerde Earl op Normans groet. Het liefst had hij zijn pas verfraaide middelvinger naar de man opgestoken, maar hij hield zich in. Het was niet slim om een portier te beledigen. Dan kon je post zomaar zoekraken. Of het kostuum dat woensdagavond van de stomerij terug zou komen, werd dan pas een week later bij je bezorgd. Met vetvlekken erop. Het zou best lekker zijn om een vinger naar Norman op te steken, maar om dat goed te maken zou hij hem minstens een dubbele kerstgratificatie moeten geven.

Daarom liep Earl met een nors gezicht verder door de marmeren hal en hield hij de tekst op zijn middelvinger verborgen in zijn vuist. Toen Norman op een knop had gedrukt, waardoor de deur naar de gang zoemend openging, liep Earl verder en ging hij naar links. Bij de gedachte aan een laatste borrel voordat hij ging slapen, liet hij onwillekeurig zijn tong over zijn lippen gaan. Hij kwam bij de lift aan de noordkant van het gebouw.

Earl woonde op de bovenste verdieping, de tweede. Zijn appartement keek niet uit over de stad, alleen op het binnenplein, en bovendien lagen er nog zeven appartementen op die verdieping, maar zijn unit lag zo mooi dat hij de term 'penthouse' geheel gerechtvaardigd vond, vooral omdat het deel uitmaakte van het prestigieuze Pendleton. Earl had ooit een landgoed met zeventien kamers in bezit gehad, met twee hectare grond eromheen. Hij had het verkocht, samen met andere bezittingen, om de torenhoge kosten van zijn advocaten te kunnen betalen, die bloedzuigers, die onbetrouwbare klootzakken, dat achterbakse addergebroed. Hij hoopte dat ze met z'n allen in de hel zouden creperen.

Toen de deuren dichtgleden en de lift zich in beweging zette, keek Earl naar het handbeschilderde tableau op de wanden boven de witte lambrisering, een schildering die doorliep naar het plafond: blauwe lijsters die vrolijk door de lucht scheerden, een zon die de wolken een gouden glans verleende. Soms, zoals nu, kwamen de schoonheid van

de artistieke impressie en het onbekommerde bestaan van de vogels hem geforceerd en irritant opdringerig over, zodat Earl de drang voelde een spuitbus te nemen en het hele natuurtafereel onder te kladden.

Dat zou hij misschien nog gedaan hebben ook, ware het niet dat er in de gangen en de lift beveiligingscamera's hingen, zodat de bewonersvereniging hem dan zou dwingen de zaak te laten herstellen en het hem alleen maar geld zou kosten. De tijd lag achter hem dat hij grote sommen geld kreeg aangeboden, verpakt in koffers, aktetassen, grote enveloppen, boodschappentassen, gebaksdozen, of getapet op het lijf van peperdure callgirls die aan zijn deur kwamen, slechts gekleed in een leren trenchcoat. Tegenwoordig voelde deze gewezen senator zo vaak de aandrang dingen kapot te maken dat hij zich steeds moest inhouden, omdat hij anders binnen de kortste keren als een vandaal in de goot zou belanden.

Hij deed zijn ogen dicht om de valse romantiek van de door de zon beschenen lijsters buiten te sluiten. Toen de lift de eerste verdieping passeerde en de temperatuur op slag zo'n twintig graden zakte, deed Earl geschrokken zijn ogen open, en hij keek verbouwereerd om zich heen toen hij merkte dat de muurschildering verdwenen was. Ook de videocamera's ontbraken, net als de witte lambrisering. Op de vloer geen ingelegd marmer. In het roestvrijstalen plafond zaten ronde spotjes van onduidelijke makelij, die een blauw licht verspreidden. De muren, de liftdeuren en de vloer waren alle van geborsteld roestvrij staal.

Voordat het door vele martini's benevelde brein van Earl Blandon de veranderingen in zijn omgeving ten volle kon verwerken, stopte de lift – en schoot toen naar beneden. Zijn maag leek eerst omhoog te komen en toen in een knoop te raken. Hij strompelde opzij en moest zich aan de leuning vasthouden om te voorkomen dat hij onderuitging.

De cabine trilde niet en schommelde ook niet heen en weer. Geen gedender van liftkabels. Geen gedreun van contragewichten. Geen geluid van geleidingswielen die langs gesmeerde rails liepen. De stalen lift schoot supersnel en volstrekt geluidloos omlaag.

Rechts van de liftdeuren had altijd de rij met knopjes gezeten, met K, 0, 1 en 2 erop. Dat was nog steeds zo – de reeks begon bij 2 en liep terug naar K – maar nu was er een nieuwe serie knoppen van 1

tot 30 aan toegevoegd. Ook als Earl niet zoveel drank op had gehad, zou hij hier niets van hebben gesnapt. Terwijl het lampje een steeds hoger getal aangaf – 7, 8, 9 – schoot de lift naar beneden. Hij wist echt wel of een lift omhoogging of naar beneden. De vloer leek onder hem uit te zakken. Bovendien had het Pendleton maar drie woonlagen en een kelder. De verdiepingen die op dit paneel stonden, moesten zich wel ondergronds bevinden, nog lager dan de kelder.

Maar dat sloeg nergens op. Het Pendleton had maar één kelder, één ondergrondse verdieping, niet dertig of eenendertig.

Dit kon dus onmogelijk nog het Pendleton zijn. Wat al helemaal nergens op sloeg. Echt helemaal nergens.

Misschien was hij onder zeil geraakt. Een wodkanachtmerrie.

Geen enkele droom kon zo levensecht zijn, zo intens *fysiek*. Zijn hart beukte in zijn lijf. Zijn slapen bonsden. Maagzuur kwam omhoog, en toen hij probeerde te slikken om het bijtende vocht tegen te houden, kostte hem dat zoveel moeite dat hij tranen in zijn ogen kreeg en alles mistig werd.

Met de mouw van zijn jasje depte hij zijn tranen. Knipperend keek hij naar het lampje: 13, 14, 15...

Earl raakte in paniek toen hij plotseling het idee kreeg dat de lift op weg was naar een angstaanjagende, mysterieuze plek. Hij liet de leuning los, liep naar het verlichte knoppenpaneel en zocht naar de alarmknop.

Die was er niet.

Toen de cabine de 23 voorbij was, drukte Earl hard met zijn duim op de knop voor 26, maar de lift stopte niet, minderde pas vaart toen hij de 29 voorbij was, en remde vervolgens snel en gelijkmatig af. Met een zacht gesis, alsof er hydraulische vloeistof werd samengeperst, kwam de lift tot stilstand, kennelijk dertig verdiepingen onder de grond.

Ontnuchterd door een bovennatuurlijke angst – hij kon niet precies zeggen waarvoor – deinsde Earl Blandon achteruit, bij de deuren vandaan. Met een klap kwam hij tegen de achterwand van de lift aan.

In zijn roemrijke verleden was hij lid van de Senate Armed Services Committee geweest, en in die hoedanigheid had hij eens vergaderd in de bunker van het Witte Huis, diep onder de grond, gebouwd om ervoor te zorgen dat de president een nucleaire holocaust

zou kunnen overleven. Dat ondergrondse bolwerk was goed verlicht, en het was er smetteloos schoon, maar toch kwam die omgeving onheilspellender op hem over dan een begraafplaats bij nacht. In het begin van zijn politieke loopbaan had hij wel eens zulke plekken bezocht om iemand steekpenningen toe te schuiven, omdat de kans zo goed als nihil was dat er tussen de grafzerken en de aarde en het stof getuigen rond zouden lopen. Het was in deze stille liftcabine veel onheilspellender dan in die presidentiële bunker.

Hij wachtte tot de deuren open zouden gaan. En hij bleef wachten.

Hij was nooit een angstaas geweest. Integendeel: hij had er altijd voor gezorgd dat anderen hém vreesden. Het overviel hem dan ook dat hij zo plotseling en overweldigend bang was. Maar hij begreep waardoor hij tot deze armzalige staat was gereduceerd: het bewijs dat er iets bovennatuurlijks aan de gang was.

Earl was een pure materialist en geloofde alleen in dingen die hij kon zien, aanraken, proeven, ruiken en horen. Hij vertrouwde alleen op zichzelf en had geen anderen nodig. Hij geloofde in de kracht van de geest, in zijn eigen uitzonderlijke sluwheid, zijn vermogen om uit elke situatie een slaatje te slaan.

Maar nu hij geconfronteerd werd met het ongrijpbare was hij niet in staat iets te bedenken.

Hij begon zo hevig te trillen dat het leek of hij zijn botten tegen elkaar zou moeten kunnen horen klapperen. Hij probeerde zijn handen tot vuisten te ballen, maar hij bleek van angst zo weinig kracht te hebben dat dat niet lukte. Hij keek naar zijn handen en probeerde ze op wilskracht te veranderen in samengebalde knokige wapens.

Hij was nu nuchter genoeg om te beseffen dat de twee woorden die hij op de middelvinger van zijn rechterhand had laten tatoeëren, niets ter verduidelijking zouden hebben bijgedragen aan zijn belediging aan het adres van de man uit de derde wereld die hij in de cocktailbar had ontmoet. De man kon waarschijnlijk net zomin Engels lezen als verstaan.

Zijn zelfbeeld was nu negatiever dan ooit, en hij mompelde: 'Idioot.'

Toen de liftdeuren openzoeffden, leek zijn vergrote prostaat zich samen te knijpen. Bijna plaste hij in zijn broek.

Achter de geopende deuren lag niets dan duisternis, een duister-

nis die zo diep was dat het een afgrond leek, oneindig uitgestrekt en misschien bodemloos. Het blauwe licht van de lift drong er niet in door. In deze ijzige stilte van het graf bleef Earl Bandon roerloos staan, en hij hoorde zelfs het bonzen van zijn hart niet meer, alsof er ineens geen bloed meer in zijn lijf zat om rondgepompt te kunnen worden. Hier, op de rand van de wereld, heerste de stilte, was er geen lucht om in te ademen, hield alle tijd op te bestaan. Deze stilte was het angstaanjagendste wat hij ooit had meegemaakt – tot hij een nog angstaanjagender geluid hoorde. Vanuit de duisternis achter de geopende deuren kwam iets zijn kant op.

Getik, een schrapend geluid, een gedempt geruis: dit was iets wat op de tast zijn weg zocht, iets groots en vreemds, iets waarvoor de fantasie van de senator tekortschoot... of misschien hoorde hij een horde kleine maar net zo raadselachtige schepsels, een bloeddorstige zwerm. Een doordringende kreet, bijna elektronisch van aard maar onmiskenbaar voortgebracht door een stem, sneed door de duisternis, een schreeuw die misschien voortkwam uit honger of een sterk verlangen, of uit bloeddorstige waanzin, maar in elk geval een kreet waaruit diepe ellende sprak.

Earls verlammende angst sloeg om in paniek, en hij vloog op de liftknoppen af, op zoek naar de knop om de deuren dicht te doen. Elke lift had zo'n knop. Behalve deze. Zo'n knop was er niet, zoals er ook geen knop was om ze open te doen, of een knop met ALARM of NOODGEVALLEN erop, noch een telefoon of een intercom, alleen de cijfers van de verdiepingen, alsof dit een lift was die nooit defect was of onderhoud nodig had.

Vanuit zijn ooghoek zag hij iets in de deuropening van de lift verschijnen. Toen hij zich omdraaide om te kijken wat het was, dacht hij dat zijn hart van schrik zou stoppen, maar zo'n gemakkelijk einde was hem niet toebedeeld.

2

De controlekamer

OOIT WAREN ER VIJF SCHOTEN OP HEM AFGEVUURD TOEN HIJ naar aanleiding van een melding van huiselijk geweld op onderzoek was gegaan, bijna was hij daarna onderweg naar het ziekenhuis overleden, bijna was hij vervolgens op de operatietafel overleden doordat hij een ernstige virale longontsteking had opgelopen, en toen hij van de operatie lag bij te komen, had hij het bijna niet gehaald, en daarom had Devon Murphy zich twee jaar geleden uit het politiekorps teruggetrokken. Hoewel hij ooit patrouillediensten had gedraaid, wat natuurlijk het echte werk was, vond hij het geen punt om zijn verdere carrière zijn brood te verdienen als beveiligingsmedewerker, een functie die door zijn voormalige collega's bij de politie een *rent-a-cop* of een Barney werd genoemd. Devon was niet zo'n macho. Hij hoefde niet te bewijzen hoe stoer hij wel niet was. Hij was nog maar negenentwintig, had zich voorgenomen in leven te blijven, en zijn overlevingskansen werden aanzienlijk vergroot als hij als een Barney in het Pendleton werkte in plaats van als doelwit voor het schorriemorrie op straat te gaan fungeren.

De controlekamer van de beveiligingsdienst bevond zich aan de westkant van het gebouw, in de kelder, tussen het appartement van de conciërge en het ketelhok in. Het raamloze vertrek van vijf bij tien meter was gezellig, zonder dat het er te krap was, en was van alle gemakken voorzien: een magnetron, een koffiezetapparaat, een koelkast en een keukenblokje.

Het kaki uniform oogde wat sukkelig, en het enige waardoor Devon er net niet als een soort portier uitzag, was zijn riem, met daaraan een klein flesje pepperspray, een houder voor een mobieltje, een sleutelbos, een LED-zaklantaarn, en een draaibare holster met een Springfield Armory XDM, geladen met ACP-kogels, kaliber 45. In een

exclusief appartementencomplex als het Pendleton was de kans dat hij zijn pistool zou moeten gebruiken ongeveer net zo groot als de kans dat hij op weg naar huis door marsmannetjes ontvoerd zou worden.

Zijn taak bestond hoofdzakelijk uit het in de gaten houden van de beelden van vierentwintig beveiligingscamera's die in het gebouw waren opgehangen. En op willekeurige momenten tijdens zijn dienst mocht hij twee keer wat frisse lucht halen door een patrouilleronde te lopen door de kelder, op de begane grond en op de binnenplaats, wat hem een kwartiertje kostte.

Op elk van de zes plasmascermen aan de muur waren de beelden van vier beveiligingscamera's te zien. Op een touchscreen Crestron-paneel kon Devon de beelden van willekeurig welke camera vol op het scherm krijgen, mocht zich iets verdachts voordoen, wat nog nooit was voorgekomen. 77 Shadow Street was het vredigste plekje van de stad.

In het Pendleton woonden zowel aardige mensen als eikels, maar de bewonersvereniging behandelde de werknemers heel behoorlijk. Zo had Devon de beschikking over een luxe Herman Miller-bureaustoel. In de koelkast stonden flesjes water, verse room, koffie in verschillende smaken, en allerlei andere drankjes die gemixt konden worden, al naargelang de wensen en verlangens van de dienstdoende beveiligingsmedewerker.

Hij dronk net een koffiemelange van Jamaicaanse en Colombiaanse bonen met een vleugje kaneel, toen het *briepbriep*-signaal hem erop wees dat er iemand via de hoofdingang was binnengekomen. Hij keek naar het desbetreffende plasmascerm, zette de camera in de hal op vol scherm, en zag dat het senator Earl Blandon was die in deze decembernacht het gebouw had betreden.

Blandon was een van de eikels. Hij zou eigenlijk achter de tralies horen, maar hij had zijn vrijheid afgekocht door zich te omringen met advocaten die in maatpakken van vijfduizend dollar rondliepen. Ongetwijfeld had de man bedreigd dat hij de helft van zijn partijgenoten in zijn val zou meenemen als ze weigerden de aanklagers en rechters als marionetten te bespelen om ervoor te zorgen dat de Muppetshow die justitie heette, deed wat hij graag wilde dat er gebeurde.

Door zijn werk bij de politie was Devon ietwat cynisch geworden.